

Bükk, 2014. december 5-7.

Az izgalmak az indulás előtti hétfőn kezdődtek, amikor a Pilist letarolta az ónos eső és a vihar. A hírekben csak arról volt szó, ami a Pilis-Gerecse erdőiben történt, a Bükkről nem tudtunk semmit, csak azt, hogy Bánkúton nincs áram és az utak oda járhatatlanok. Szerdán, amikor összehajoltunk a köteleket, abban maradtunk, hogy péntekig kivárunk, de úgy készülünk, hogy megyünk. Csütörtökre már fel lehetett menni Bánkútra, de nem volt áram és a Garadna völgye le volt zárva. Péntekre a völgy járhatóvá vált.

Az első, a felderítő kocsis 6-kor indult Budapestről. Lillafüred után már láttuk, hogy itt is voltak fadőlések, de az erdő nincs letarolva, és az út végig járható volt, néhány hófolttal tarkítva. Bánkúton fények fogadtak, de amíg a szálláson fel nem kapcsolunk a villanyt, nem is esett le, hogy van áram. Micsoda luxus.

Kilakoltattunk egy döglött egeret és befűtöttünk, úgyhogy mire Dettiék megérkeztek, már jó meleg volt. És felfedeztünk egy élő egeret. Áldozatul kapott két szaloncukrot, hogy azt egye, és ne menjen fel az asztalra. Én elég hamar, egy beszélgetés közepén kidőltem, szóval azt már nem hallottam, amikor Katáék befutottak.

Reggelre eltűnt az egyik szaloncukor.

Dettiék korábban elmentek felvenni a kulcsokat, a másik két kocsi kicsit később indult utánuk. A negyedik reggel rajtolt Budapestről, velük a Bolhási-réten találkoztunk.

Az egyik csapat Gele és a fényképező vezetésével lement a Szepesibe, a másik a Feketét vette célba, ahol KAB épp a T2-s vizsgáját készült megcsinálni, így amíg vártunk, Pinti elkészítette az aznap reggeli mesterfogást.

A barlanghoz menet láttuk, hogy elkezdett olvadni, több vízfolyás képződött. Direktbe még nem folyt be a barlangba, de az első aknában csepegett, a harmadikban pedig eső fogadott. A Békás-szoroson szabályos vízesés képződött. A Ramszesz-teremből átcsúsztunk-másztunk egy terembe, ahol Detti szólta, hogy ez az Ember-terem. Mivel régi vágyam feljutni a Tóhoz, végre volt viszonyítási pontom, hogy hol kell keresni a kötél kerülőjét. Meg az is kiderült számomra, hogy előző látogatásomkor majdnem belemásztam a Kolmogorov-próbába. Az utat a kerülőn folytattuk, ahol valahogy Attila került a sor elejére. Szerencsére ő figyelt, mert talál egy laza nittet, amit (amúgy ragasztott nittek vannak, minek nittkulcs?!) nem tudtunk meghúzni, így ez volt a túra végpontja. Kifelé muszáj volt fel- meg bemásznom egy-két helyre, hátha meglesz az út a Tóhoz. Az egyik hasadék tetején találtam két tőcsavart, ami egy másik, meredek járat teteje felé mutatott, szóval úgy gondoltam, hogy megvan. (Csabi szerint máshol van a kötél... Hát, majd egyszer csak összejön.) Kissé sárosan értünk vissza Ramszeszbe, ahol még bemásztunk az új részbe, ami igazi malacfürösztőnek bizonyult. De megérte. Aztán Békás-szoros, aztán esős aknasor, kint meg egyre jobban olvadt.

A szálláson sikerült mindent megszárítani, de úgy, hogy az overalloom némi támogatással megállt egyesén. Kajáltunk és a legalább négyféle pálinka mellett megváltottuk a világot.

Másnap reggel Árpi és Attila harsány röhögésére ébredtem: meglett az egér, Attila mellett volt az ágyban elhalálozva. Attila azt mondta, hogy hallotta, hogy valami mocorog mellette, és odacsapott a párnával. Szóval, lehet, hogy talált. Bár Tomi este még látta enni az egérméregből, ezek szerint nem volt elég jó a szaloncukor.

Dettiék megint előbb elmentek, hogy átadják a másik csapatnak a Fekete kulcsát, mi addig kitakarítottunk és összepakoltunk, mert fölösleges lett volna visszamenni Bánkútra a túra után. Irány Létrás-tető és a Létrási-Vizes-barlang.

A barlangban újra előjött a probléma, hogy mi micsoda. Pl. a Micimacó. Vagy valami ilyesmi, mert Ferike egy másik teremre mondta, mint Gabi egy évvel korábban. Benéztünk a Kuszodába, de Ferike nem volt benne biztos, hogy száraz, így inkább a Vértes-ágon mentünk.

Közben nagyon élveztem, hogy a földön, tócsákban van csak víz, és nem folyik a nyakamba, kifejezetten komfortos volt. A Tónál kétfelé váltunk, egyik csapat visszafordult arra, amerről a jöttünk, a másik a Felső-ágon ment.

Nagyon szép részeken mentünk át, kellemes mászásokkal és nagyon szűk se volt, aztán jött egy jó 5-6 m-es felmászás egy pengefallal, aminek a teteje csúnyán kinyílt. Ferike, Tomi és Helga felment, és fent szerencsére találtak egy kötelet, amivel a többiek fel lehetett biztosítani. Mászás közben látszott, hogy nem annyira gáz, mint amilyennek alulról kinézett, de jobb a békesség. Na jó, a teteje tényleg gáz volt. A kötél meg nem véletlenül volt ott, ezen kellett visszaereszkedni a „Micimackóba”, vagy ahogy hívják. Nagy móka dülferezés, ismét megállapíthattam.

Bár volt, aki ezzel is teljesen elégedett volt.

Kifelé vettük az irányt, átlábalunk a Dög-szifonon, megcsodáltuk a Zebra-falat és a denevéreket, a Kötéllétrás-teremben a falakat ezüstbe és aranyba borítottuk a fejlámpák baktérium(vagymí)-vízcseppeken megtörő fényével. Mint hátvéd, megnyertem az ajtó bezárásának nemes feladatát, remélem, csuklott, aki ezt a zárat tervezte.

Kint kellemes napsütés fogadott, csak a szél nem kellett volna. Tomiék még le akartak menni a Speizibe, de tegnap nem találták meg, így elmentem velük. Amúgy is meg akartam nézni, hiszen amióta kibetonozták, nem láttam. Szóval: a szikla melletti hasadék eltűnt, helyette egy kényelmes betonból és rakott kőből álló lépcsősor (!) vezet a vasajtóig, amibe kockazárat tettek. Remélem, végleg kifogytak a csíkszárakból. Az ajtó után takaros létra. Hát ennyi.

Hazafelé Attiláék nem akartak bemenni Egerszalókra, így Ferikével abban maradtunk, hogy másnap a Szecskában pótoljuk az elmarad fürdőzést.

Összességében jó túra volt, jó barlangokkal, jó társasággal. A Fekete továbbra is az egyik nagy kedvencem, és a Bükk így havasan nagysütéssel... hát, jó volt itt lenni.

(A Fekete-barlangba nem vittünk fényképezőt, a Létrási-Vizes-barlangban készült képek Ferike képei.)